

Nummer 11

Omdat we vertraging hadden landden we in het donker en miste ik hem niet meteen. Maar zoals gewoonlijk kon ik m'n zonnebril niet vinden. Daar was elke vakantie wel wat mee. Of vergeten of erop gezeten.....

Ik moest in ieder geval eerst op zoek naar een nieuwe, zonder kun je hier niet, maar dat valt in zo'n land waar je hoort af te dingen niet mee.....

Had al begrepen dat als je niet afdingt je vakantie dubbel zo duur wordt dan die hoeft te zijn. Ben er zelf niet handig in, en heb er waarschijnlijk mede daardoor een hekel aan. Het blijft een zeer storende en tijdrovende bezigheid als je met vakantie bent.

Ik ga liever naar het strand, of bezienswaardigheden bekijken, in plaats van er drie kwartier over te doen om een paar drinkglazen te kopen.

Zo verging het ons ook in Turkije met wat we nu de dure glazen noemen, want we hebben ze natuurlijk mee naar huis genomen.

Ze beginnen meteen als ik de glazen oppak en wil afrekenen met: kopje thee heren? *NEEHEE.....*, ik wil afrekenen en naar het strand. Nou, dan betaal je dus de vraagprijs. Meteen nadat we klaar waren sloot de winkelier z'n tent en ging ook naar het strand. Die had de buit binnen voor die dag. Morgen maar eens kijken of ik snel een zonnebril vind, en of er in ons Hollandse groepje iemand is die afdingen als een leuk spelletje ziet. En dat goed kan. Dat zijn zorgen voor later.....
Maar okee, we zijn in Egypte.

Op de lagere school, '*De School Met Den Bijbel*' in het Veluwe buurtschap waar ik opgroeide, had ik er al van gehoord. Al bleef het voor een kind een zwaar verhaal, die: '*Uittocht uit Egypte*', de juffen en meesters konden er *prachtig* over vertellen. Ze hadden het heel goed beschreven, al waren ze er in de vijftiger jaren van de vorige eeuw waarschijnlijk zelf nooit geweest. Ik genoot zo van die indrukwekkende verhalen dat ik me voornam al die plaatsen *wel* zelf te bezoeken,.....
later,..... als ik groot was!
Ja, ja, hoe *haal* je het in je hoofd als kind? Geen idee hoe ver het was. Canada lag wat mij betreft achter de laatste schuur die ik vanaf ons erf kon zien.

Nu ik in Egypte ben zie ik dat hun prachtige beschrijvingen van dit land tot op de dag van vandaag kloppen. Langs de oevers van de Nijl is de laatste paar duizend jaar blijkbaar niet veel veranderd.

En het was inderdaad indrukwekkend om vanaf het dek van een Cruiseschip naar de oevers van de Nijl te kijken die rustig voorbij gleden. Prachtig weer die laatste week van november in en onder Luxor.

Mannen in lange gewaden die met os of ezel het land bewerkten, en vrouwen met grote manden of kratten op hun hoofd. Of de tijd duizenden jaren had stilgestaan. Tot wij kwamen kijken.

Mozes kon zo tevoorschijn komen uit het riet aan de oever, vredig slapend in een biezen mandje. Maar als dat zou gebeuren zou de betovering verbroken worden en niets meer zijn dan een ordinaire toeristenstunt.

Dit was zo echt dat het me bijna ontroerde, deze reis komt vaker in mijn hoofd terug dan andere.

Maar er waren *meer* dingen die deze reis onvergetelijk maakten, zoals Gerda. Ja...., Gerda, oja...., zo waarlijk helpe mij...., en Gerda hielp iedereen. Mij aan een 'merk' zonnebril voor een fractie van de vraagprijs. Niet eens zo door haar charmes in de strijd te gooien (daar had ze er genoeg van) maar

gewoon door open, eerlijk en hard te onderhandelen. Nogmaals dank Gerda. Meteen al in de bus vanaf het vliegveld naar de boot dachten we blijkbaar hetzelfde toen we langs de weg groepjes mannen in lange gewaden zagen. Ik dacht het, maar Gerda zei het: 'zouden ze er iets onder aanhebben'?

Dat vraag ik me ook altijd af zei ik. Zo wist ons reisgezelschapje meteen waar ze mee opgescheept zaten de komende week. We vormden een bescheiden groepje, elf in totaal en ik vond het al snel jammer dat Gerda niet bij onze tafelsetting hoorde, maar dan was het misschien te erg geworden voor een luxe boot. Het was verstandiger dat we ons rustig onderhielden met onze keurige tafelenoten.

Gerda reisde alleen, maar was minder alleen dan wij allemaal. Als je ergens hard hoorde lachen wist je dat zij in de buurt was, en als ze het even ergens te saai vond kwam ze met ons bijbabbelen.

IK WIL HET, IK WIL HET, IK WIL HET, was haar kreet.

Of het nu een stukje op de Nijl varen met een Faluka was, al die prachtige sjaals die ze niet kon laten hangen, of in een souvenir winkeltje een mooi beeldje zag, ze bleef haar Mantra opzeggen, *IK WIL HET*.....

Bij dat *IK WIL HET, IK WIL HET*, hoorde ook een tocht per Faluka op de Nijl, en wij gingen mee. Gerda genoot van de serene sfeer denk ik want ze zat soms dromerig naar de oever te kijken en soms gewoon met gesloten ogen van de golfbewegingen van het water te genieten. Je hoefde geen helderziende te zijn om te weten wat er in de jongeman die het roer bediende omging. Terwijl Gerda zich in een sprookjeswereld liet meevoeren deed hij dat ook, en bekeek haar zonder dat ze dat in de gaten had uitvoerig, innig, diep en wat voor woorden je er nog meer voor kunt bedenken.

Hij zakte iets onderuit, in z'n lange gewaad was beweging zichtbaar en er ontsnapte een soort kreuntje aan z'n lippen toen hij tussen zijn halfgesloten oogleden naar haar gluurde. *'Borstjes vooruit, lipjes getuit'* riep ik gemeen. De betovering was verbroken.

IK WIL HET, IK WIL HET, IK WIL HET:

Zo ook bij de kolossen van Agememnon. Het was op één van de laatste excursies en iedereen raakte een beetje Tempel en beelden-moe. Vooral toen die kolossen ook nog op een bizarre plek bleken te liggen, en we meteen omringd werden door beeldjesverkopers zat iedereen al snel weer in de bus. Vanuit de bus konden we die kolossen ook wel zien en van dichterbij werden ze alleen maar lelijker.

Kunnen we?...Hebben we iedereen, riep de reisleidster.

Nee, de beeldjesverkopers hebben Gerda nog riep ik achteruit de bus. Daar zijn ze dan mooi klaar mee, was het commentaar van ons groepje. Achterin had ik goed zicht op de arme mannen die bereidt waren voor steeds minder geld dat beeldje weg te doen als die Terriër maar vertrok.

En natuurlijk kreeg ze het voor haar prijs. Hup, Gerda blij in de bus en rijden maar. Zo zal het de laatste dag op het vliegveld ook gegaan zijn denk ik.

Wij reisden door naar de Rode zee, waar we die avond, wat later dan gepland, bij de receptie van ons Hotel 'vers' uit Nederland aangekomen mensen spraken. Ze hadden bij hun tussenlanding in Luxor vertraging opgelopen. Er kwamen daar nieuwe mensen aan boord om mee terug te vliegen naar Nederland, maar er was er blijkbaar één te laat. Ze keken ons vreemd aan toen we zeiden: o ja, dat kennen we, ze hadden Gerda nog, de souvenirverkopers.

Vroeg later eens aan Gerda (ze heeft in Zeeland een prachtige damesmodezaak met comfortabele kwaliteitskleding voor de klassiek sportieve vrouw van nu) krijg jij ook wel eens met 'mensen die afdingen' te maken in jou winkel? Nee, zei ze eerst.

Nou ja...., nu je het zegt, soms Belgen, herinnerde ze zich ineens. Die passen en kopen dan onder het genot van een kopje koffie of thee van alles, en daarna richting kassa. Als ze het af te rekenen bedrag horen roepen ze nog wel eens: *Amai madame, kan daar niet wat vanaf?
Wat doe je dan? Hoe los je dat op?
Ik reageer meteen door te zeggen:
natuurlijk dames, waar wilt u het af hebben, van de mouwen of het lijfje? Discussie over.

*Amai is een Vlaams woord voor: tjonge jonge, oei of jeetje.